

mig til at komme overeens med Fæsteren og til at sikkre ham Noget, hvad jeg ellers vilde føle mig moralsk forpligtet til." Dette er en Udtalelse, som rigtignok forekommer os maa give den Tanke Medhold, som min ærede Medforslagsstiller og jeg have villet udtrykke i dette vort Forslag. Det andet Punktum, som jeg skal tillade mig at oplæse, lyder saaledes: "Jeg er gaaet ud fra, at, hvad enten det nu efter Loven af 19de Februar 1861 paahviler Godseierne eller ikke at drage Omorg for disse Familier, saa paahviler der dem dog en moralsk Forpligtelse dertil. Det har jeg altid følt i de enkelte Tilfælde af denne Art, som jeg har havt med at gjøre, og det er ikke alene mit Haab, men det er min Forvisning, at den danske Godseierstand vil føle det Samme; og er der enkelte, som ikke ville føle og gjøre det Samme, saa lad det komme frem for den offentlige Domstol". Denne Udtalelse stiller Sagen for os i det samme Lys, at der ligger et Fingerpeg med Hensyn til det vedtagne Forslag i det, som den ærede Lands- thingsmand dengang udtrykte, nemlig at man ved et ikke fyldigere Forslag om denne Ting let kan gaae hen og gjøre Forholdet endnu ugunstigere for Familierne paa disse Gaarde, og derfor er det, at vi troe, at der ved Forslaget, naar det redigeres saaledes, som det her er redigeret, vil vindes en overordentlig betydelig Fordeel, nemlig først den, at den moralske Forpligtelse vil blive endnu mere bindende for Jorddrotten, og dernæst den, at Sagen vil komme til Afgjørelse paa Rigsdagen og ikke alene ved administrativ Ekson. Vi kunne derfor ikke see Andet, end at vort Forslag er redigeret overeensstemmende baade med Ordene og Forudsætningerne i den oprindelige Lov af 19de Februar 1861, og at der altsaa er al god Grund til at vedtage Bestemmelsen i denne mere fyldige Form. Jeg for min Part lægger saa stor Vægt paa denne Sag, at jeg, hvis dette Lovforslag skulde vende tilbage her til Thinget uforandret, skal stræbe at virke Alt, hvad der staaer i min Magt, for at faae den Bestemmelse, som vedtoges sidst, ud af Loven; thi saa haaber jeg, at man vil bedre føle det Tryk af Forholdene, som nu hviler paa Fæsteegnene —

og det hviler meget betydeligt paa flere Egne af Landet — i den Henseende, og føle det saa haardt, at man vil vælge et heelt nyt Lovforslag som Tillæg til Loven af 19de Februar 1861 og derved gribe ind i disse Forhold, ligesom man har gjort ved Forpagtninger paa 50 Aar ved Forordningen af 15de Juni 1792.

Det andet Forslag, som det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds og jeg have stillet, er Forslaget under Nr. 11. Det gaaer ud paa, at den Bestemmelse, der blev vedtaget det oprindelige Forslag om Parceller, skulde udgaae. — Jeg for min Part stemte kun for dette Forslag under den Forudsætning, at Overbudet blev vedtaget, og dernæst kun under den Forudsætning, at § 14 gif ud. Nu stiller Sagen sig jo saaledes, at der er nogen Sandsynlighed for, at § 14 kan komme ind igjen; men derimod er jeg bange for, at Overbudet paa dette Stadium af Sagen ikke kommer ind igjen. Jeg er bange derfor paa Grund af, at den ærede Forslagsstiller's Forslag bestaaer af to Overbud, men jeg troer ikke, at de begge paa dette Stadium af Sagen ville have en sikker Skæbne, og af disse Grunde anseer jeg det for onskeligt, at man her for Diebliffet lader den hele Bestemmelse om Parceller gaae ud. Jeg fremhævede ogsaa ved 2den Behandling, hvorledes Erfaringen lærte, at visse Godseiere gennem Anvendelse af den hidtilværende Lovgivning havde stiftet mange Byers Gaarde ved Alt, hvad der hørte dertil af Skovlodder, Tørvefær og Eng og derved i høi Grad fordærvet Gaardene i deres hele betydningsfulde Sammenhæng. Paa den anden Side kan jeg godt begribe, at dette Forslag om Parcellerne bestandig vil komme frem igjen, thi det er jo et Spørgsmaal, som for Godseierne har overordentlig stor Betydning og i mange Forhold en meget forklarlig Betydning, men, som Sagen staaer nu, synes jeg ikke om at vedtage Noget, som vil ramme en Række af Gaarde overordentlig ilde, saa jeg maa stemme for, at Parceller gaaer ud. Jeg skal endnu blot tillade mig at bemærke, at Forslagene under Nr. 14 og 15, af hvilke det første var stillet forrige Gang af mig og det ærede Medlem, som med mig her har stillet